

ZAMANILLO

Quan en els anys vuitanta, el moviment del teatre independent valencià va fer aigües, El P.T.V., un dels seus grups més representatius, va trobar en el teatre infantil un terreny que el permetia sobreviure. I no sols això: de la mà d'Eduard Zamanillo aconseguiren crear espectacles infantils que atacaren els principis massa traicionalistes que encara dominaven el teatre infantil, i amb ells viatjaren i triomfaren, tant a Espanya a com a les nostres terres.

Retorna ara el P.T.V. al teatre d'adults, i ho fa amb un text d'Eduardo Zamanillo: *Adultos (título provisional)*. A partir d'un tema i uns personatges que connecten amb el més característic del teatre independent (l'enfrontament entre el marginat conscient i els capitalistes sense escrúpols, que acaba amb l'eliminació del primer), Zamanillo ha elaborat un text d'una més que notable riquesa. No es tracta, però, d'una obra ancorada en el passat, sinó un text de hui mateix, lluny de simplismes. Hi ha, a més a més, una cuidada progressió de l'acció amb paral·lela agilització del ritme, i una escriptura ben treballada que permet reeixits jocs de recurrències de forma que el que en principi semblava una anècdota simple i no massa original, acaba per trascendir-la. I hi ha, finalment, molta experiència teatral. I això es nota: les referències meteteatral són sempre oportunes i es troben ben integrades en el conjunt.

La proposta escènica del grup, oscil·la com l'obra entre l'explícit homenatge a la senzillesa (pobresa) del teatre dels setanta, als orígens del grup, i l'assumpció d'una sèrie de trets actuals, com el caràcter gairebé estàtic de molts dels monòlegs i la consegüent simplificació dels moviments. Un muntatge a l'altura del text, ben interpretat pel propi autor, Amparo Mayor i Francesc Alegre. Un muntatge, en fi, que espere que gire pel País com es mereix Eduardo Zamanillo, com ens mereixem tots.

